

на нѣкотърни нещастни жени и моми, които обстоятелствата сѫ ги довели на лечение въ болница, и които сѫ били нападвани пощно време отъ надзирателя Бояджиев. Ето ги: Иванка Ангелова отъ с. Крушовица на 18 години, Вѣлчана Вѣлчова отъ с. Махлата на 22 године, Мария Вѣлчова отъ с. Писарево на 16 години, Мита Догорова на 19 години, Ванда Петрова отъ гр. Плѣвенъ на 20 година и Парашкова Шекерджиева проститутка отъ гр. Плѣвенъ.

Всички тѣзи нещастни жени, рѣдомъ сѫ се оплаквали на г. Д-ръ Живковъ и Д-ръ Башева по зашо работата останала така, не е извѣсто.

Ний мислимъ, че не ще бѫде злѣ, ако санитарната дирекция се позаинтересува отъ тѣзи афера и се постарае да открие истината, като испрати една анкета на мѣсто.

* * Самоубѣсенъ и убийства. Преди нѣкотърни дни въ с. Дисевица нѣколко души като били и убили селския стражарь, за да прекриятъ злодѣяните си занели убития въ реката Витъ, гдѣто слѣдътъ нѣкотърни дни билъ намѣренъ. Както знаемъ за положително убийцѣ били хванати и се намѣрвали въ рѣжетъ на правосъдието. На 27 срѣщу 28 Януарий ж. на гр. Плѣвенъ Георги Цановъ Келемето, человѣкъ на 65 години, слѣдствието на недобръ семеинъ животъ, ударили жената си Марийка на вѣзрастъ — 45 години съ едно желѣзо въ главата, която паднала мрѣтва. Като забѣлзялъ това, земалъ едно вѣже направилъ виселца, качилъ се на една маса и заповѣдалъ на дѣсетъ годишния си синъ Цвѣтанъ да помѣсти масата за да може по лѣсно да се убѣси. Дѣтето не искало да испѣлни заповѣдта му но като видело че баща му го заплашилъ съ участъта на майката, то испѣлнило приказанието, което станало скоро чувствително за живота на убийцата. Слѣдътъ нѣколко минути, той е билъ самоубѣсенъ. Дѣтето се спустило и съобщило на съсѣдите за случившето се съ майка му и баща му, но добритѣ съсѣди до като утишле, полицията констатирала всичко. Георги Келемето убѣсенъ, а жена му полуумрѣтва! Послѣдната е опасно и както слушамъ нѣма никанва надѣждъ за животъ. Нѣщастното дѣтенце Цвѣтанъ, което е било очевидецъ на баптизата си и майчина смѣртъ, остава слѣдъ зима безъ родители ! !

* * Балътъ, когото Г. Чариковъ е устроилъ въ руското агенство въ София на Януарий, както ни пишатъ билъ великолѣпенъ. Никога въ София подобенъ не сѫ е слушвалъ. Нейно Царско Височество, е отворила танцовете. Освѣнъ водителитѣ на всичките партити и фракции, биле се поканени и по единъ отъ представителите на всѣкъ окрѣгъ. Отъ нашия окрѣгъ е билъ Г. Д. Стояновъ. „Свобода“ като пише по него балъ, не може да му не препишне лоше бѫдже, зашо и по напредъ ставали такива соарета, въ кон-

то се продавали България. Има си хасъ ще да кажемъ ама и Г. Грековъ — шефа на Стамболовата партия да влезе въ този заговоръ и тогава . . . тѣжко на Свирча . . .

* * Получихме и друга дописка безъ подпись срѣщу италианските предприемачи по строителството се желѣзница. Ние не ѹ даваме мѣсто, защо не желаемъ да даваме мѣсто на дописки, авторитетъ на които не си съобщаватъ имената. На Г. Дописника ще кажемъ, че ако е познатъ тѣзи работници на които е давано вмѣсто по 2 л. само по 1, нека направи трудъ и ги доведе до властъта, която увѣрени сме че ѹ земи мѣрки. Има и правителствени инженери, които се обязани да защищаватъ интересите на работниците отъ експлоататорите предприемачи. Дружеството трѣба да обрѣне най сериозно внимание върху тази работа, защо негодуванието изъ день въ день расте, което не е въ интереса да става.

* * Г. Георги Консуловъ, народенъ представителъ, ни прати въ брошюра една негова статия, която по напредъ бѣше обнародвана въ „Прогресъ“ по дѣйствията на компанията на ист. желѣзници противъ новата линия София — Сарамбей — Нова-Загора. Ние преди я четохме и намѣрваме, е написана доста вѣщо и умело. Г. Консуловъ гледа повече на вѣростът отъ чисто патриотическа точка, отъ колкото за слѣдствията, ползата която ѹ принесе новата линия. Ние мислимъ че тази линия не ѹ принесе никаква полза, а напротивъ загуба, защо хиршовата компания ѹ конкурира въ всичко и нашата ѹ се расхожда или праздна или ѹ принесе войници и воени припаси. Търговията не иска патриотизъмъ, всѣкий утива гдѣто е по евтено. Ако тази компания предлага днесъ на Българ. правителство да я продаде при еднакви условия, зашо ни е по-тѣбна една втора паралелна линия? Нема се вѣрва, че нашата ѹ може да унищожи хиршовата, която е гарантирана съ загубите, които принася ежегодно пакъ съ нашето Ковчежничество. Този вѣростъ трѣба сериозно да се обмисли и тогава да се рѣшава, а не току така да се вкарва държавата въ излишни расходи, които и така вече не се малко струпани отъ миналия режимъ.

* * Членъ при тукашния окрѣгъ сѫдъ И. Филковъ е подалъ оставка зашо минува въ редоветъ на войската, а на негово мѣсто е назначенъ бившия членъ Д-ръ Черневъ.

* * Една печатна погрѣшка е била пропущната въ поканата направена отъ Г. Ив. Доковъ въ брои 2. Трѣба да се чете Сърбско-Турска война 1876 г., а не Сърбско - Българската. Молимъ извѣнение.

* * На 29 Януарий въ 10 1/2 ч. пр. п. проживуващия въ гр. Плѣвенъ македонецъ Димитър Данайловъ, е земалъ револвера си болдокъ и се

но обрѣнати къмъ нея, и отговори съ гласъ, пъленъ съ сълзи:

— Азъ нищо не зная, господа!

— Вамъ не ви казватъ да обвинявате кого то и да е. Разскажете това, което сте видѣли. Какъ е умрѣло момичето? Какво сте подозирали вътогава?

Прѣдсъдателя ирѣдаваше на своя гласъ мѣгкостъ и се усмихваше, за да я ободри. Съ движение на рѣжката си той показваше на съдебните засѣдатели, като желаше да даде на младата жена да разбере, че той самъ много добре знае фактите, но че съ тѣхъ трѣба да се запознаятъ отъ нейните уста и тия господи, които гледатъ тука. Това изисквалъ закона.

Младата жена промърмора нѣколко думи.

— По високо! — каза кралевския прокуроръ.

Тя се обрѣна къмъ тая страна гдѣто стоеше прокурора, и не успѣ тя да види задъ жељзнатата рѣшетка мѫжъ си, който глѣдаше на нея съ широки отворени очи и съ съвѣршено измѣчене лице, кото не можеше по вече да се сдѣржи и захвани да плаче.

Най послѣ, като се малко пооправи, тя захвани тѣтъ:

— Момичето е дѣщеря на моя първи мѫжъ. Отначалото и тои я обичаше, но послѣ, и сама азъ не зная зашо, захвани да се обрѣща съ нея лошо. Той я биеше за всѣка нищо и никаква работа, не можеше да тѣпи. Въ тая сутрина азъ я пратихъ съ мѫничката ѹ сестрица, неговата собственна дѣщаря, да му занесе на дюгени закуската. Азъ знаехъ, че той не обича това,

самоубиль. Самоубийцата дѣлго време болѣдувала отъ грѣдна болѣсть, това се предполага да го е накарало да испразни револвера си и то право въ челото. Мѣсецъ Януарий въ Плѣвенъ отбѣлява тази година, едно самоубѣсвание и друго самозастрѣлване.

* * Ние бѣлгаритѣ, дѣйствително още сме въ пелините на развитието си. Всичко онова, което правителството иска да направи за добро то на отечеството, ние глѣдаме кога по скоро да го истребимъ, да липса отъ божата земя. Земете у насъ мостоветѣ гдѣто се направени съ желѣза всичко испокрадено, изпочуено, като че се намѣрваме въ нѣкотърни дива страна, като че този мѣстъ ѹ служи на нѣкотърни неприятели та отиваме да го разрушаваме, като че не е работенъ и не сѫ харчени наши пари! Това само у насъ може да има. Ами само това ли е? Преди три години, тогавашния Управителъ В. Поповъ, бѣше споредилъ по цѣлия окрѣгъ гдѣто минува посегато Ловечъ — Плѣвенъ — София, да се насади тѣ фиданки около посегето по дѣлътъ страни, като ги обградиха съ колове, копове и дѣски. Може всѣкото да се увѣрї, че този трудъ, който струва на населението най малко сто хиляди лева, защо растоянието е близо 90 километра, е отишъл по вѣтара. Освѣнъ че всичките преградки се искрадени за горево отъ разните кираджии и дѣрвари, но и фиданките, които бѣха се хванали се испосѣчени. Сега като че не е сѫдено нищо по пътя. Защо всичко това става? Това показва, че у насъ умственото и нравственото развитие стой още долѣ. Власти съ едни заповѣди неможе да вразуми тѣзи разрушители, но трѣба напитѣ учители, напитѣ попове особено селските да не гладятъ само бради, а да събиратъ селяните празнични дни и да ги опитватъ къмъ доброто. Трѣба да имъ се внушава, че онова което властъта строи отъ тѣхния гѣрбъ, е за тѣхно добро. Ако мине нѣкотърни европейци, ѹ ще бѫде въ пълното си право да ни нарича диваци, защо не сме кадърни друго освѣнъ да разрушаваме. Време е вече мислимъ, когато и ние трѣба да мислимъ, че трѣба да закрѣпваме онова, което сме го направили.

* * Слушамъ нѣкотърни оплаквания, че при представлението на послѣдната писеса, учениците отъ града се карали съ агентитетѣ и стражаритетѣ, които били поставени да пазятъ реда при галерията и че този пазъ имало най голѣма врѣза въ галерията. Ний не сме съгласни съ този взглядъ, че учениците били причината на гюролтията, защо помѣжду учениците има и чирачата, които не искатъ да се подчиняватъ на когото и да билю и които сѫ виновниците на всичките гюролтии, шушукания и тропания въ галерията. Ако се прѣкрати пушчанието въ галерията, прѣкратява се и това зло. Въ такъвъ случай нѣма да сѫ

но по младото момиче се бѫше да иде само и захвани да плаче. По тоя начинъ азъ, противъ волята си, трѣбваше да ѹ дамъ съпровождачка. О, това никога да не е било! Дѣцата дѣлго не се врѣщаха въ къщи; азъ бѣхъ сѫщо като на игли. Въ послѣдните дни той ми се виждаше по вече разбѣснялъ, отъ колкото обикновено, и азъ се бояхъ да не би той да излѣе своята злоба надъ бѣдното дѣте, което азъ практихъ при него въпрѣки неговото желание. Какво му е направило нещастното момиче? Той никога не ми е обяснявалъ това. Той просто не можеше да я вижда, даже не искаше името ѹ да чува. Викаха я Джованна, въ честь на моя прѣвъ мѫжъ, който умрѣ мѣсецъ прѣди нейното раждане, и това име ѹ бѣше дадено въ памѣт за него. Момичетата се врѣнаха въ къщи съ прѣстилки пълни съ трѣски и талапъ; мѫжъ ми е столаръ. „Какво ти каза башата ти?“ — попитахъ азъ Джованна. — „Нищо.“ — „Не те ли би?“ — „Не мамо; той даже ми даде да похапна.“

Азъ въздѣхнахъ по свободно. Но скоро на бѣдната стана лошо. Ней ѹ бѣше тежко; тя чувствува болѣсть въ стомаха. Дадохъ ѹ азъ чашка врѣла вода. Стана ѹ още по лошо. Почна да поврѣща. Момичето се прѣвиваше; то викаше, говореше, че вътрѣ ѹ гори. Събраха се съдѣдките; доде доктора, който случайно прѣминаваше покрай къщи.

— Какво е яла тя?

— Доктора желаше, ѹ че азъ да му кажа това, но какво азъ знаяхъ. Азъ бѣхъ сѫщо като отъ грѣмъ ударена, като видѣхъ, че той глѣ-

ПОДЛИСТНИКЪ

ВЪ СДѢЛИЩЕТО.

(Разказъ отъ Луиджи Капуана.)

Пристава високо извика:

— Агрина Карузо.

Движение на живо любопитство съпроводено съ продължително шпинание, прѣмина по тѣлата; засѣдатели обѣриха главите си къмъ вратата, като очакваха дохажданието на жената на обвиняемия, който малко бавѣше съ своето появление.

— Агрина Карузо! — отново повика прѣстава.

И когото влѣзи красивата млада жена, смугла, блѣдна, съ павѣдена къмъ земята очи, която почти политаше и безъ да знае, кѫдѣ да отиде, пристава трѣбваше да я вземи за рѣжка и да я довѣде до прѣдѣдателя, който като се вглеждаше втрѣнчено въ нея, поправише на носа си блѣстящите очи. Посредъ дѣлбоката тишина, която се вѣчири въ залата, се чуваше само шумолението на хартиите, прилиствани отъ адвокатите на масичката, право прѣдѣдъ сѫда.

— Сѣдните? — каза на Агрина прѣдѣдателя, — и се ободрете. Разскажете на господи засѣдатели, какъ е била работата.

Блѣдната млада жена страхливо повдигна глава, поглѣдна на всичките тия лица, внимател-

нуждни по 5 души агенти и по трима четири пъти също да възвържат редът във галерията.

Колкото се отнася до учениците, мислимъ, че тъмъ и самите инструкции не позволяват да отиват безъ редителите си на театъръ, въ такъв случай длъжност е на г-да учителите да турятъ въ испълнение този членъ отъ инструкциите. И тогава, ако има върху пакъ въ галерията, ще се казва, че чираратата същ произвеждатъ, а ме учениците също се компрометиратъ и училищата, понеже се хвърля вината отчасти и на учителите, които позволяватъ на учениците си да присъстватъ на всички представления, безъ всъкакъв надзоръ отъ когото и да било.

* * На 24 м. месецъ се разглежда въ тукашното Град. Мирово Съдилище дългото, възбудено отъ Плъвъ. Окр. лъкаръ противъ запасния санитаренъ унтеръ офицеръ Ив. Гайтанджиевъ. Този господинъ, като видялъ, че другояче не му върви, удариъ го на медицинска практика. Изъ градът се прѣоръжвалъ за най главенъ измѣжду фелдшеритъ, а нѣкъде, гдѣто е могълъ да мине, прѣставлявалъ се е и за докторъ. И така е билъ виканъ тукъ, тамъ да лъкува и преглежда болни. Но той не е писалъ рецепти, а е давалъ самъ лъкарствата изъ джоба си. Повиканъ билъ на едно място, прѣгледалъ болния и казалъ, че за трудътъ не иска за сега нищо, значи визити нещо, но ще тръбва пари за лъкарството. Така е той взималъ отъ единаго 5, отъ другого 7, отъ трети 10 лева и е давалъ мехлемецъ по за 10 ст. Нѣкъде е казвалъ даже, че такива лъкарства тукъ въ аптеките нѣмало и тръбвало да ги поръчача чакъ отъ София. Цѣло мoshеничество. Гайтанджиевъ е осъденъ на 100 лева глоба. Но едно нѣщо, което ни учудва е, че този самозванъ докторъ и шарлатаникъ отъ нѣколко дена е назначенъ като санитаренъ ун.-офицеръ въ 4 п. Плъвъски на Н. Ц. В. Прѣстолонаследника полкъ и мислимъ, че не правимъ злъ ако обрънемъ вниманието на неговото началство върху него.

* * Допълнителното Мирово Съдилище, отъ 1 Януарий се закри, и Г. Гозбаровъ е премъстенъ въ Севлиево. Всички дъла се предадени на Градския и Околийския Мирови Съдии. Ние мислимъ, че Министерството на правосъдието не стори добре гдѣто го закри, когато знае, че въ Плъвъ има работа и за трите съдилища повече отъ колкото тръбова. Сега какво виждаме. Всички дъла които бѣха предадени на допълнителния се връщатъ обратно и всички дневно гледаме особено на окол. мирови съдии отрупани да гледа 60—80 дъла. Има случай, като на 29 т. м. да разглежда до 101 дъла! Това за върване ли е? Които е ходилъ въ окол. съдилище, той само може да си представи каква е на-

да, какво е повръщало момичето, и че той се замислеше, когато то се новече и по вече се прѣвиваше и викаше: „Мамо, тукъ ми гори!“ При това то пристискаше ръжичките си къмъ стомаха си. Очичките му се вдълбнаха, зениците станаха такива големи, щото бѣше страшно да се гледа на него.

О, дъщерко моя!

Дълбока тишина царуваше въ залата на съдъ. Риданията на бѣдната жена същ чуваха до послѣдните редове въ гъстата тълпа, безъ да се гледа на това, че прѣдсъдателя говори високо, като желаеше да ободри нещастната, да я утѣши и убѣди да продължава разказа.

— Доктора заповѣда да поимъ Джованна съмъ и излѣзи, но почти този часъ пакъ се върна съ слѣдователя, за да я дораспита, макаръ тя вече едвамъ да говори, до толкъ ся тънше истощена! Азъ нѣщо не разбирахъ. Защо е тукъ и слѣдователя? Азъ бѣхъ страшно уплашена.

— А вашия мажъ? . . . — я прѣкъсна кралевския прокуроръ, като поискъ отъ прѣдсъдателя позволение да говори.

Тя потръни.

— Моя мажъ? . . . като се върна отъ дюгения и като видя въ къщи толкова народъ, той тъй сѫщо се исплаши.

— Не това сте казвали вий на съдебния слѣдователъ. Припомните си по хубавичко.

Фигурата и гласа на този човекъ, облечъ въ черно, съ чуденъ беретъ на главата и множество срѣбърни гайтани на гърдите, винуша-

валицата отъ хора. Тръбва човекъ да има Херкулесова сила да може да насмогне и наддългей на натиска, който иска правосъдие. Не може да откажемъ, че Г. Вѣлевъ мировия съдия, се труди повече отъ силите си да насмогне, но не е за вървание да продължи дълго време тази и физическа и умственна работа. Допълнителния съдочи за Януарий и Февруарий и сега се утрупани заедно съ другите да се гледатъ и тѣ. Слѣдващите поне да се съобщатъ на време да се не назначаватъ, защото при това положение, ще се обѣрка и канцелярия и не ще съмнѣние не ще може на време да се написватъ решениета. И Градското Съдилище има много работа, по сравнение не може да става, защото по малко дѣла има предадени. Сега слѣдът това закриване, ще иматъ търпение съдящите се да чакатъ пакъ съ години до като се настрои и то за една твърдѣ малка икономия отъ 10 хиляди лева, когато можиха и повече да се принесатъ отъ приходите. Въ интереса на правосъдието да има у насъ и трето съдилище, ако искаме да не ставатъ оплаквания.

Още по опълченските дружества у насъ

Въ редакцията ни се получи една брошура подъ насловъ **мнѣнието** за измѣнение и допълнение на закона за поборниците и опълченците живущи въ гр. Варна. Ние прочетохме съ особено внимание това твърдѣ основателно мнѣнието на Варненските поборници, и го намѣрваме за умѣстно. И наистина колцина съ останалите поборници и каква нищожна пенсия имъ се дава, максимумъ 100 минимумъ 30 лева! Поголѣмата частъ, които и ние познаваме съ хора повече отъ 40—50 години и твърдѣ на рѣдко ще намѣрите нѣкого здравъ и съ по нѣколко членове, въ семейство, които глѣдатъ единствено на тази жалка пенсия. Голѣма частъ, се измрели въ голѣма мизерия и тѣхните наследници оставатъ по улиците. Ние върваме, че българския народъ, народното събрание, които всѣкога също показвали щедри къмъ заслужените на отечеството маже, не ще поглѣднатъ и сега на този въпросъ хладнокръвно. Това е едно настърдчение за бѫдящите ратници.

Единъ съвѣтъ отъ наша страна къмъ опълченските дружества. Въ окръжните градища гдѣто има такива основани, тръбова да действуватъ по единъ уставъ и по едно общо рѣшение. Не разбираме, едно дружество да решава едно, друго съвършено противоположно на първото и на концепция нищо. Ние съвѣтваме, че всички дружества тръбва да избератъ едно централно дружество съ съдъдлище София, а окръжните да се клонове и тѣ да действуватъ чрезъ централното. Послѣдното да се избира отъ делегати пращани изъ провинциите поне за три години и тогава върваме нещо се срѣшнатъ различни мнѣния, които толкова

иначесто срѣщаме отъ разни градища. Ние канимъ да се произнесатъ и другите дружества по възбудения въпросъ, нашия вѣстникъ па драго сърдце ще отстъпи колоните си, и ще ни бѫде твърдѣ приятно, ако чуемъ единъ денъ да се поорганизиратъ тѣзи дружества, които не ще бѫде да лечь денътъ, когато ще изгаснатъ и ще остане само единъ споменъ отъ тѣхното дѣло. Считаме и това мнѣнието за интересно заради това и нему даваме място.

КНИЖОВЕНЪ ОТДѢЛЪ

Въ града Хамаданъ, който се намира въ широкия Азиатски материкъ, источникъ на всички чудеса, бѣше се образувала една академия. Главниятъ законъ, който опредѣляше длъжностите на членовете ѝ, бѣше така ограничено, що исполнението му изискваше голѣма способностъ. Закона бѣше съдѣдъющий: „академистите много ще мислятъ малко що писватъ и, до колкото е възможно, съ особни знакове ще изказватъ единъ други мнѣнията си. Този бѣше закона, който всѣкъ единъ отъ членовете тръбаше да испльнява.“

Тая академия се наричаше мъчливица. Всѣкъ учень Хамаданецъ не можеше тъй лесно да се избере и приеме като членъ, понеже членовете ѝ бѣха хора съ най-дълбоки и широки познания въ науките.

Нѣкъи си докторъ по име Зѣбъ бѣ разбралъ образоването на една тъй чудна академия; и като пожелалъ да постигне въ числото на членовете ѝ, безъ да чака повече, отишъ въ града Хамаданъ и се отправи къмъ кабинета на академистите, които тогава били на съвѣтъ. Ведната писва едно писмо до прѣдсѣдателя и помолва вратара да го занесе. Съдѣржанието на писмото било: „доктора Зѣбъ скромно моли приеманието му като членъ въ академията, ако има нѣкое вакантно място.“ Вратара поднесъ писмото на прѣдсѣдателя. Прѣдсѣдателя, слѣдъ като го прочелъ, отговори на доктора: „академията съ голѣма скрѣбъ Ви явява че не може да Ви приеме, понеже нѣма вакантно място.“

Докторъ Зѣбъ, твърдѣ въ характера си, постоянен въ намѣренията си и достоен да махне вѣкоя прѣчка, която му се прѣстави, настоялъ силно втори пътъ. Академическото тѣло на послѣ се принудило да се събере на съвѣтъ и да решатъ да подложи доктора на испитъ. Наистина, чуденъ бѣше начена на испита: напълниха една чаша съ вода толко, щото още една чаша ако да се притуреше, водата щеше да се излѣе. Поставиха чашата на една страна повикаха и доктора

Прѣдсѣдателя става горделиво на крака и му показва чашата пълна съ вода. Съ това искаше да му каже, че академията е пътила и че приеманието на единъ още въ числото на членовете ще да прѣдизвика развалинето на академията.

Доктора веднага разбралъ сѫщността на отговора, взелъ единъ триандафиловъ листъ, който се мѣркалъ изъ нозете му, турилъ го вързъ водата на чашата и му показалъ, че водата не се излива. Всички адмирали доктора, приели го за членъ и му поднесли да се запише въ частния имъ академически тетрадъ.

Като взелъ тетрада, Зѣбъ имъ поблагодарилъ. Отворилъ го и видѣлъ, че числото на академистите било 100. За да покаже своята ученостъ, тъй турилъ една нула отъ лъво на горѣкъзаното число (0100), стъ кое то искалъ да докаже, че съ приеманието му нѣма да се увеличи числото имъ.

Прѣдсѣдателя отъ туй разбралъ, че доктора е

— А на другото момиче той тъй сѫщо ли е далъ да пие? . . .

— На Филомена ли?

— Той е взелъ, може би, чиста чаша, не е ли тъй?

Тя направи утвърдителенъ знакъ съ глава.

— Продължавайте! — прибави прѣдсѣдателя, като поправише очилата си.

— На тия думи на Джованна, той каза: — О, каква лжкъни! — А слѣдователя пакъ извика: мъчи!

Тогава азъ сѫщо завикахъ: „Негоднико, негоднико! какво си направилъ?“ — „Ти още по вечно заслужвашъ прѣзрение, отъ колкото то!“ — ми заглъча той и искаше да излѣзи. Но слѣдователя заповѣда: „останете тукъ и бѫдете тихи, а ако не, то азъ ще ви накарамъ да утихните.“

Тогава мажъ ми си спомни, че въ дюгения имало парчета отъ отровително тѣсто за мишки. „Да не е да е изѣло момичето нѣкое парченце, като не е знало що е то?“ — каза той . . . Да, тъй навѣрно то е било. Защото той не е лошъ човекъ; не може да бѫде това, щото той самъ нарочно да отрови дѣтето. Какво му е направило това невинно създание? . . . Ето всичката истиня, господа!

Тя стоеше обѣрната къмъ мажа си, който бѣ отпусналъ рѣжътъ на коленетъ си и като бѣ полуискривилъ устата си, глупаво гледаше на нея, като се чудише, че жена му се мѫчи сега да го извини, да го защити, и че лицето ѝ изражава страхъ да го изгуби, въ случаи ако него го пратятъ въ галерията.

(Следва.)

драгоценнътъ човекъ и въ отговоръ на това притурилъ отъ лево на суммата една еденица (10100), съ което му доказалъ, че, съ неговото присъединение, членовете на академията придобиват цѣна 100 пъти по голъма.

Изъ „Н“

-- Безграмотността въ България.

Извѣстния професоръ Хекманъ е напечаталъ много интересна статистика за ония, които знаятъ да четятъ. Въ тая статистика България стои на много почетно място, веднага следъ Австралия и преди Гърция, Италия, Португалия, Испания, Румъния, Сърбия, Русия и Черна Гора. Като съобщава това вѣстника „Review d' Orient“ казва: „Ето единъ резултат, за който младото Княжество и неговото министерство на просвѣщението иматъ право да се гордѣятъ.“

Важно за бубохранителите.

Желающите лица да се занимаватъ съ бубохранието, умоляватъ се да се отнасятъ до г. Константинъ Димитровъ въ г. Плѣвенъ, който спорѣдъ както се научаваме ще получи чрѣзъ г. Навель Икономовъ търговецъ въ ст. София, отъ къщите Фабър Филипъ & съе отъ Гринъ въ Южна Франция и Р. Буччи & съе отъ Перуджия въ Италия—бубено семе, което се разрѣшава отъ нашето Правителство да се внася въ България отъ 1 Февруарий т. г., затова се умоляватъ тѣзи лица да явятъ на лицето Константинъ Димитровъ частъ по скоро кому колко унци бубено семе ще му трѣбоватъ, че да може да се успѣе да се докара семето отъ мѣсто.

Добититъ резултати отъ това семе въ градовети: Кюстендилъ, Татарџазарджикъ, Ямболъ, Вратна, Дрѣново, Орхенис, Стани мѣка, Севлиево, Габрово, Елена, Хасково и др. гдѣто е отглѣдано съ резултати доста похвални и удовлетворяватъ напѣнно трудътъ при отглѣдаването; така отъ 30 грамма (1 унция) се добива огромната цифра 45—55 килограмма пашкули, па даже при по добро отглѣдане—дава 66 килограма пашкули.

За не излишно се счита да се съобщи още, че се дава даромъ за всѣка унция по единъ екземпляръ наставление за правилното хранене и отглѣдане на бубитъ. а на купувачите на секи 100 унции се дава тоже даромъ по една искусствена квачка за издуване семето. —

Пордимско Сел. Общинско Управление

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 83.

На основание чл. 1, 3 и 46 отъ „закона за публичните търгове“ и рѣшението, взето отъ общински съветъ въ засѣдането му на 27 то-го, постановление № 4, общинското управление обявява на интересуващи се, че на 20 Февруарий т. г. точно въ 2 часътъ послѣ пладнѣ, съ перетръжка на слѣдующий денъ, въ сѫщия часъ, въ помѣщението на общинското управление, ще се произведе търгъ съ явна конкуренция за отдаването подъ наемъ общинската градина за зеленчука въ Пордимско землище, мѣстността „Селището“ за единъ периодъ отъ три години, начиная отъ 1-й Януарий 1897 година до 1-й Януарий 1900 година.

Исканий залогъ за право участване въ търга е 40 лева.

Прѣмнитъ условия желающите могатъ да прѣглеждатъ всѣки присъственъ день и работенъ часъ въ канцелярията на общинското управление.

с. Пордимъ, 27 Януарий 1897 година.

1—2 Общин. Кметъ: Д. Джоновъ.

Писаръ: В. В. Грамовски.

ОБЯВЛЕНИЯ ОТЪ СѢДЕБНИТЕ ПРИСТАВИ

№ 115

Подписаннай Ив. А. Гърковъ Съд. Приставъ при Плѣвенски Окр. Съдъ на I-й участъкъ на основание испълнителни листъ № 602 отъ 17 Февруарий 1896 год. издаденъ отъ II-й Плѣвен. Мировий Съдия въ полза на Дунчо Д. Лунгаровъ изъ гр. Плѣвенъ срѣщу Митко Беджовъ отъ сѫщия градъ за искъ 200 л. и съгласно чл. чл. 1004—1033 отъ Граждан. Съдопроизводство съ настоящето си обявявамъ на почитаемата публика, че отъ 20 Януарий и до 31 денъ т. г. ще продавамъ на публиченъ търгъ съ явно наддаване въ канцелярията си въ гр. Плѣвенъ слѣдующий дължниковъ недвижимъ имотъ, а именно:

1) Една пета частъ отъ една къща находяща се въ гр. Плѣвенъ II кварталъ построена на връхъ земята отъ камъкъ, кирпичъ и прости дървени материали; покрита съ кирамиди: дължина 10 метра, ширина 5 метра и височина 2½ метра на три отдѣления, до къщата единъ зимникъ построенъ отъ камъкъ, кирпичъ и дървени материали, покритъ съ кирамиди на двѣ отдѣления; до къщата единъ саманликъ и подъ него

единъ яхъръ съ дворъ около половинъ декаръ при съседи: Илия Ив. Донковъ, Димитъ Геновъ фелдшера и отъ двѣ страни пътъ, оцѣнена петата частъ за 300 лева.

Горниятъ имотъ не е заложенъ никому.

Наддаванието ще почне отъ първоначалната цѣна на горѣ.

Които Г. Г. желаятъ да купятъ горниятъ имотъ могатъ да се явяватъ на мѣстопродаванието всѣки присъственъ день и работни часове да наддаватъ, гдѣто ще имъ се допустне да прѣглеждатъ всичките книжа относящи се по проданъта.

Плѣвенъ, 14 Януарий 1897 год.

Дѣло № 88 / 1896 г.

Съдебенъ Приставъ: Ив. А. Гърковъ 3—3

№ 7509

Подписаннай Ст. Мутавчиевъ п. Съдебенъ Приставъ при Плѣвенски Окр. Съдъ на III-й испълнителенъ участъкъ на основание испълнителни листъ № 1607 отъ 9 Май 1895 година, издаденъ отъ II-й Плѣвен. Мир. Съдия, въ полза на Горанъ Пенковъ изъ гр. Плѣвенъ, противъ Иванъ Коновъ изъ сѫщия гр. за искъ 110 лева и 10 л. 40 ст. съдебни разноски и съгласно чл. чл. 1004 — 1037 отъ Гражданското Съдопроизводство съ настоящето си обявявамъ на почитаемата публика че отъ 31 Декември и до 31 денъ т. е. до 31 Януарий т. г. ще продавамъ на публиченъ търгъ съ явно наддаване въ канцелярията си въ гр. Плѣвенъ, слѣдующий дължниковъ недвижимъ имотъ, а именно:

1) Едно лозе, находяще се въ землището на гр. Плѣвенъ въ мѣстността „Топчийскитъ“, отъ 3 декара, при съседи: Иванъ Клания, Георги Ив. Вацѣвъ, Х. Абдула и Ловченското шоссе, оцѣнено спорѣдъ оцѣнката по емлячниятъ регистъ за 276 лева.

Продаваемътъ имотъ не е заложенъ никому.

Наддаванието ще почне отъ първоначалната оцѣнка на горѣ, които Г. Г. желаятъ да купятъ горниятъ имотъ могатъ да се явяватъ на мѣстопродаванието всѣки присъственъ день и работни часове да наддаватъ, гдѣто ще имъ се допустне да прѣглеждатъ всичките книжа по продажбата.

гр. Плѣвенъ 31 Декември 1896 година.

П. Съдебенъ Приставъ Ст. Мутавчиевъ 2—3

№ 120.

Подписаннай Иванъ А. Гърковъ, Съдеб. Приставъ при Плѣвенски Окр. Съдъ на I-й участъкъ на основание испълнителни листъ № 2669 отъ 29 Декември 1893 год. издаденъ отъ Плѣвенски Град. Мировий Съдия въ полза на Христо Симеоновъ Шилето, изъ гр. Плѣвенъ срѣщу Кирица Василевъ Бърдаровъ отъ сѫщия градъ, за искъ 100 лева, заедно съ лихвата имъ по 10 % годишно отъ 25 Май 1893 г. до исплатицата и 5 лева по водение на дѣлто разноски и съгласно чл. чл. 1004 — 1033 отъ Гражданското Съдопроизводство съ настоящето си обявявамъ на почитаемата публика, че отъ 20 Януарий и до 31 денъ т. г. ще продавамъ на публиченъ търгъ съ явно наддаване въ канцелярията си въ гр. Плѣвенъ, слѣдующий дължниковъ недвижимъ имотъ, а именно:

Едно лозе въ Плѣвенското землище въ мѣстността „Акчаар“ отъ около 7 ½ декара при съседи: Велико Буковчанина, Савва Заяка, Никола Дангура, Димитъръ Конелито, Илия Чолаковъ и пътъ, оцѣнено за 450 лева.

Продаваниятъ имотъ спорѣдъ казванието на дължникътъ биль продаденъ отъ сѫщия съ домашно продавателно но съ никакъвъ документъ не го потвърдява.

Наддаванието ще почне отъ първоначалната цѣна на горѣ.

Които Г. Г. желаятъ да купятъ горниятъ имотъ могатъ да се явяватъ на мѣстопродаванието всѣки присъственъ день и работни часове да наддаватъ, гдѣто ще имъ се допустне да прѣглеждатъ всичките книжа относящи се по проданъта.

гр. Плѣвенъ, 17 Януарий 1897 год.

Дѣло № 774 отъ 1893 год. 2—3

Съдебенъ Приставъ: Ив. А. Гърковъ.

№ 239

Подписаннай Иванъ Чолаковъ П. Съдебенъ Приставъ при Плѣвенски Окр. Съдъ на II-й участъкъ на основание испълнителни листъ № 1070 отъ 1 Априлъ 1896 издаденъ отъ Плѣ-

венски Град. Мировий Съдия, въ полза на Божинъ Мичовъ изъ с. Пордимъ срѣщу Пена Ст. Шояева настойница на малолѣтните си наследници на покойния Стоянъ Т. Шолевъ отъ с. Въл-Трънъ, за искъ 406 л. заедно съ лихвата имъ до исплатицата и 20 л. съдебни и по водение на дѣлто разноски съгласно чл. чл. 1004 — 1033 отъ Гражданското Съдопроизводство, съ настоящето си обявявамъ на почитаемата публика, че отъ 30 Януарий и до 31 денъ т. г. ще продавамъ на публиченъ търгъ съ явно наддаване въ канцелярията ми слѣдующите дължникови недвижими имоти, а именно:

1) Нива въ мѣстността на „церака“ отъ 7 декара при съседи: Щоро Т. Шолевъ, бранице и пътъ, оцѣнена за 158 лева.

2) Нива въ мѣстността „Косова воденица“ отъ 7 декара, при съседи: Спасъ Ив. Шолевъ, Василъ Райчовъ, Попъ Никола и пътъ, оцѣнена за 158 лева.

3) Нива въ мѣстността „Надъ село“ отъ 7 декара, при съседи: Гето Мишевъ, Спасъ Ивановъ и Мано Ганевъ, оцѣнена за 140 лева.

Продаваемътъ имотъ не е заложенъ никому.

Наддаванието ще почне отъ първоначалната цѣна на горѣ.

Които г. г. желаятъ да купятъ горниятъ имотъ могатъ да се явяватъ на мѣстопродаванието всѣки присъственъ день и работни часове да наддаватъ, гдѣто ще имъ се допустне да прѣглеждатъ всичките книжа относящи се по проданъта.

гр. Плѣвенъ, 24 Януарий 1897 год.

Дѣло № 133 отъ 1896 год. 1—3

П. Съдебенъ Приставъ: Иванъ Чолаковъ.

СПИСЪКЪ

На углавните дѣла, които ще се разглеждатъ въ съдебно засѣданіе, отъ 1 до 10 число прѣзъ мѣсяцъ Февруари 1897 година, въ Плѣвенски Окръженъ Съдъ, съ участие на съдебни засѣдатели.

1-й Февруарий

Углавно арестанско дѣло № 1034/96 год., по обвинението на Тодоръ Христовъ отъ с. Влаенъ Македония, въ предумишлено умъртвяване Христо Кирковъ, отъ гр. Плѣвенъ и въ умислено подпалване и изгаряне колибата на сѫдъ.

За 3-й Февруарий

Углавно арестанско дѣло № 879/96 год., по обвинението на Станю Ивановъ отъ с. Ракита, въ взиманіе отъ Калча Ивановъ отъ село Махлата сто лева по мошенически начинъ и въ фалшифициране писмото и подписа на Мико Марковъ отъ село Абланица.

За 4-й Февруарий

Углавно дѣло № 342/95 г., по обвинението на бившиятъ кметъ Иванъ Ташковъ отъ с. Въленици въ промъняване два записа подъ № № 328 и 331 къмъ Луковитската Земедѣлческа Каса и завѣряване подписитъ на дължниците: Иванъ Найденовъ и Велчо Мариновъ, когато изрвъ отъ тѣхъ била умрълъ, а втория отсъктвувалъ отъ селото си.

За 5-й Февруарий

Углавно дѣло № 364/95 г., по обвинението на Кръстю Ив. Чунчуловъ и Санди Ганцовъ отъ гр. Плѣвенъ, въ открадване пари на Гечо Петковъ отъ сѫщия градъ.

За 6-й Февруарий

Углавно дѣло № 419/95 г., по обвинението на Бълчо Нантовъ за издаване съ невѣрно съдѣржание свидѣтелство на Мехмедъ М. Тоналоулу.

За 7-й Февруарий

Углавно дѣло № 623/95 г., по обвинението на Селко Мехмедъ Каладжиевъ и Ахмедъ Алевъ, отъ с. Торось, въ открадване дѣржата на Мило Ивановъ, отъ с. Тодаричене, по пътъ отъ с. Чериковъ, за селото Торось.

За 8-й Февруарий